

ЗЛАТНИТЕ РИБКИ

Превод от английски: Емилия Стаматова, 1996

chitanka.info

Веднъж един дърворезбар и един златар заспорили, чий занаят е по-хубав. Спорили те, карали си, накрая при тях пристигнал кралят и те го помолил той да отсъди. Кралят рекъл, че и на двамата занаятът е хубав, но за да определи по-точно, ще им даде задача и срок за изпълнение и после ще реши кой занаят е по-добър. Златарят поискал едноседмичен срок, а дърворезбарят — двуседмичен. И после всички се разделили.

Изминала седмицата и златарят донесъл на краля златни рибки, които сами плуват, ако човек ги пусне във вода. Кралят много харесал направеното от златаря и зачакал какво ще донесе дърворезбарят.

Седнал кралят до отворения си прозорец и загледал към улицата. Внезапно се чул силен шум, кралят не успял да се огледа, когато в стаята влетял дърворезбарят с дървени криле. Той си направил криле, които човек можел да прикрепя към тялото си и да лети като птица.

Удивил се кралят, наредил да повикат златаря и похвалил и двамата майстори за умениято им, но кой е по-добър от двамата той не могъл да определи. И ги заплашил със смъртно наказание, ако продължат да спорят. После богато ги дарил и освободил. Кралят наредил да построят на ручея езеро за златните рибки и водата там да е винаги чиста.

Кралят имал син, който често си играел със златните рибки. Но избухнала война и кралят отишъл да воюва. Синът му останал вкъщи. Играе си принцът с рибките и си мисли:

„Какво само плуват в това езеро, ще взема да ги пусна в ручея“. Така и направил. Но рибките отплували надолу по ручея.

Изплашил се принцът, тръгнал по брега, но не могъл да ги настигне. Ами сега, какво ще каже на баща си като се върне от война? Тогаваш си спомнил, че в покоите на баща му са скрити дървените крила. Хукнал към замъка, намерил ги, сложил си ги и... полетял.

Летял, летял, огладнял. Гледа отдолу един свинар пасе прасета. Спуснал се принцът на земята, снел си крилата и ги скрил, приближил се до свинаря и помолил да го вземе за помощник. Свинарят бил стар и се съгласил.

Така принцът започнал да пасе свинете. Седи си на полето и изрязва свирка. Засвирил с нея и започнал да учи прасетата да танцуват.

Един ден минал под прозорците на кралския дворец, видяла го принцесата и се удивила от танца на прасетата. Но повече загледала тя свинаря — харесал ѝ момъкът. И няма нищо чудно в това: бил хубав и приличал на принц. Свинарят също забелязал принцесата и я харесал. Често минавал той край двореца, но може ли да пуснат свинар в покоите!

Спомнил си принцът-свинар за скритите криле и се зарадвал, сложил си ги вечерта, така че никой да не го види и влетял при принцесата през отворения прозорец, а при зори отлетял. Доста време летял той на гости при принцесата и никой не се досещал за това.

Но както се случва често, нищо не остава за дълго време скрито. Принцесата поръчвала вечеря за двама, но кралят научил за това и разбрал, че нещо нередно става в двореца. Поставил той стража, която да следи принцесата. После си помислил, че може би неканените гости идват от прозореца. Повикал зидари и наредил да сложат на прозореца на принцесата капан, а на нея казал, че прави ремонт по кулата.

Зидарите поставили огромен капан под прозореца. Принцесата най-напред се разтревожила като научила за майсторите, но после се успокоила и зачакала своя свинар. Както обикновено той долетял, но когато понечил да влезе през прозореца, капанът се затворил със страшен грохот и нещастникът не могъл да помръдне.

Принцесата горчиво заплакала, но и тя не могла да му помогне. Принцът я утешавал, доколкото могъл, и така минала нощта.

На сутринта кралят много се разсърдил, като видял свинар в капана. Той наредил да го хвърлят в дълбоката тъмница заедно с непокорната му дъщеря, а после и после да го обесят.

Дошъл денят на наказанието. Събрали се рицари и знатни господари, хора от народа. Всички се натрупали пред двореца. Извели принцесата и принца. Тогава принцът-свинар помолил краля да му разреши преди смъртта си да се раздели с принцесата. Кралят разрешил. Принцът-свинар я дръпнал настрани, измъкнал крилата, които бил скрил, взел принцесата и двамата се издигнали високо в небето. А хората отдолу се разсмели и завикали:

— Дяволът отнесе дъщерята на нашия крал! Дяволът отнесе дъщерята на нашия крал!

И всички повярвали, дори и кралят, че дяволът е отнесъл принцесата.

А принцът долетял с любимата си в родния си дом. Старият крал се зарадвал, защото отдавна смятал сина си за мъртъв. И вдигнали сватба, гостите яли и пили цяла седмица. После старият крал предал трона на сина си и всички заживели щастливо.

Минало време, младият крал отишъл с жена си при нейния баща да му поискат прошка. Но кралят нито дъщеря си познал, нито свинаря.

Заразпитвал го принцът какво е станало с него, защо няма деца. Кралят отвърнал, че е имал дъщеря, но не му се искало да признае, че дяволът я е отвлякъл. Принцът само питал ли, питал: искал да разбере ще прости ли бащата на своята дъщеря след толкова време. Щом чула утвърдителния отговор, принцесата се хвърлила в краката на баща си и двамата го помолили да им прости. Кралят от радост едва не загубил ума и дума, простил им, дал им кралството си и така всички живели щастливо и доживели до дълбоки старини.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.